

замислено бялата пепел, която остана върху сребърната табла.

За последен път ^Фсаторът Адриен я молеше и заплашваше - да бъде внимателна.

Ефросина въздъхна и се отправи към приемната. Във всеки ъгъл се издигаше благоуханния дим на някакви тъмни конусчета, купени в мавританския базар. Целият въздух бе пропит с мириз на ^Кинемон и амбра. Пурпурни завеси се спущаха над издълбаните в стените отвори - закрити със сребърни кристални пръчки. Тежки сарацински килими заглушаваха шума на стъпките.

Хетерата седна върху една мечешка кожа, гневна и недоволна, че я карат да чака.

Конски тропот отекна по камените плочи на улицата. Домоуправителят Михаил посрещна гостите пред входа на величествения дворец и ги поведе по широката мраморна стълба. В предверието снеха оръжието и мокрите си от дъжда наметки - само Иваница не носеше оръжие, но ^{вместо} ~~вместо~~ него имаше телохранители - и се отправиха през редица великолепни триklinиуми и ротонди ^{към} ~~към~~ покоите на хетерата.

Ефросина ги чакаше върху прага на приемната. С един единствен поглед - кратък, трескав, жаден, хетерата и князът задоволиха нетърпеливото си любопитство.

Ефросина видя един висок, твърде висок младеж с едри плещи и стройна талия. Дълги кафявозлатисти къдрици галеха раменете му. Устните му бяха свити жестоко и упорито, лицето му бе изгорено от вятъра и слънцето.

Иваница зърна едно създание със хубост по-опасна от отрова и от мълния. Потрепера и сведе очи, прразен от властта, която бог бе вложил в крехката длан на една жена. Но никаква сянка не замъгли ^{Зв} ~~бестрастие~~ ^{като} спокойствие на лицето му. Адриен, Теофил и някакъв глупав, весел младеж целунаха благоуханните и